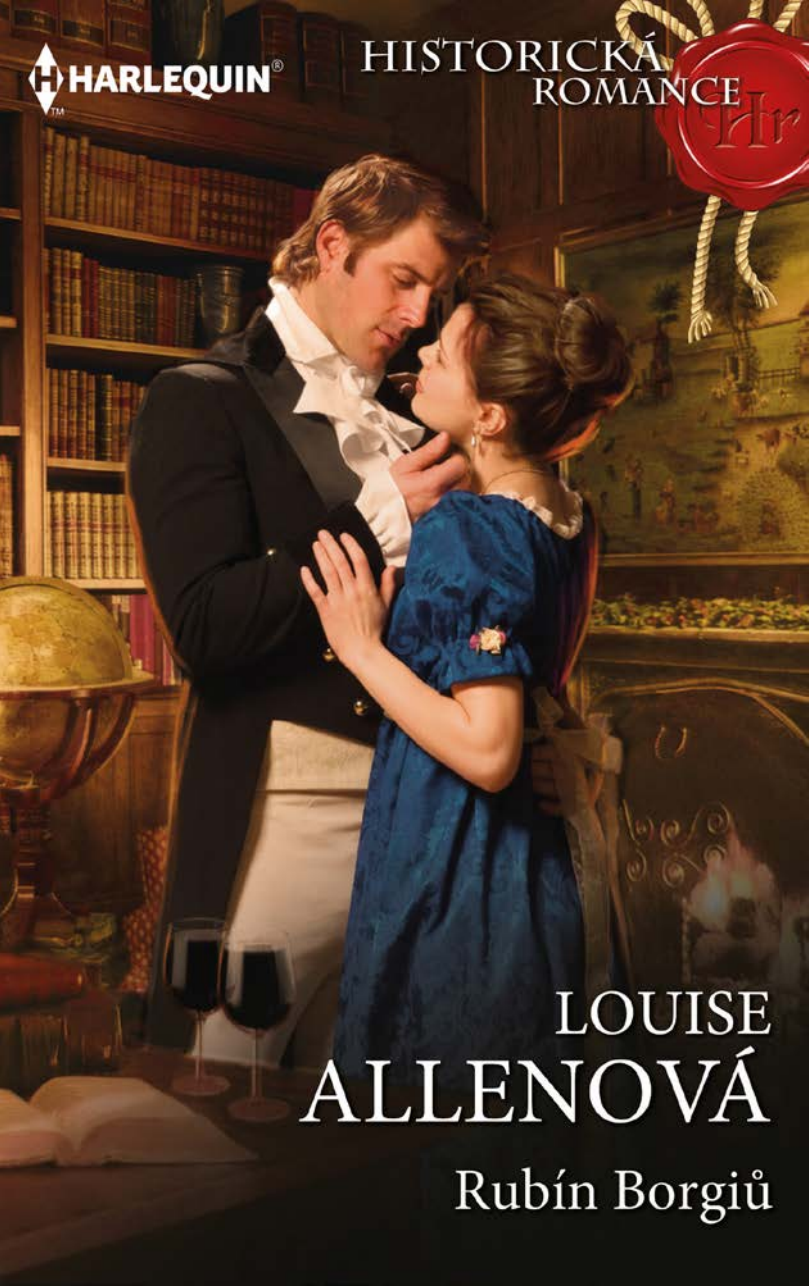

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

LOUISE
ALLENOVÁ

Rubín Borgiù

LOUISE ALLENOVÁ

RUBÍN BORGIÙ

PŘEKLAD

LUCIE SILVOVÁ

Milá čtenářko,

při hledání vhodného partnera je dobré začít třeba seznamem, jaké vlastnosti u něho očekáváme. Ovšem v dnešní době seznamek, má hledající téměř nekonečné možnosti. V devatenáctém století to bylo velice odlišné. Hledajícímu pomáhali příbuzní a přátelé, existovali dohazovači a dohazovačky... Lord Havelock v romanci Nevěsta na přání, také začal seznamem, a jak se později ukázalo, měl víc štěstí než rozumu...

Hnací silou hrdinky povídky Rubín Borgia je pomsta. A Vy už asi tušíte, že zášť nebývá dobrým rádčem a průvodcem. Naštěstí Katherine brzy zjistí, že její nepřítel není takový, jak si představovala, a přehodnotí své priority...

Přeju Vám ničím nerušenou příjemnou četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Louise Allenová

RUBÍN BORGIÙ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Tempted by Her Enemy Marquis

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd, 2025

Překlad:
Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřtlová

© 2025 by Melanie Hilton
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-3042-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3043-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3044-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Ravenham Hall, Hertfordshire
5. září 1815

„Ale vy jste žena,“ konstatoval markýz z Ravenhamu.

„Ano, můj pane.“ Úhledná postava před ním se jen lehce uklonila. Tvářila se klidně, ale on měl silný dojem, že se velmi baví.

„Ale já nechci ženu –“ prohlásil Will, ale pak se odmlčel, když si uvědomil, co právě řekl. Tentokrát si byl zcela jistý. Vysmívala se mu.

Před týdnem...

„Musí se s tím něco udělat. Nemůžu žít v tomto chaosu,“ řekl nový markýz z Ravenhamu bezvýrazně. „Netušil jsem, že fanatické sbírání všeho možného mého zesnulého bratrance nabylo podobných obludných rozměrů. Tohle není normální.“

Ukázal na taneční sál Ravenham Hall, kde před ním stálo rozmístěno tolik soch, že by se jimi dal vyzdobit poměrně velmi rozlehlý park. Mezi sochami překážely bedny, některé s otevřenými víky, z nichž se vysypala sláma.

„Prakticky každý prostor v tomto domě je doslova skladiště plné obrazů, krabic a dalších předmětů. Jediný způsob, jak se dostat do knihovny, je postupovat úzkými uličkami mezi hromadami svazků knih.“ Cítil únavu, už jen když na to hleděl. „V Ravenham Hallu to vypadá jako na východním bazaru zkombinovaném s půdou šilence, ne jako v sídle šlechtice.“

Arnley, jeho správce, si omluvně odkašlal. „Obávám se, že nadšení zesnulého lorda se v posledních několika letech poněkud vymklo z normálu, pane. Jeho tajemník, pan Townsend, shledal, že je toho všeho už příliš, a před osmnácti měsíci rezignoval. Od té doby se to ještě zhoršilo. Jeho lordstvo si zřejmě cenilo pouze získávání předmětů a pak, když dorazily, už ho nezajímal.“

Věřím, že jeho lordstvo mělo své vlastní metody pro zaznamenávání svých nákupů, ale jaké by mohly být...“ nešťastný hlas ani nedokončil větu. „V poslední době byl poněkud tajnůstkářský. Žádné návštěvy nebyly vpuštěny jinam než do salónu, jídelny nebo pracovny.“

Což vysvětlovalo, proč jeho dědic neměl o stavu sídla ani tušení. A tím dědicem se stal Will Lovell, advokát, druhý bratranec markýze, jenž právě od markýze dostával velkou část svých příjmů. Všechny jejich rozhovory probíhaly v pracovně a bylo jasně řečeno, že se od něj neočekává, že bude v domě přespávat.

Nedávno zesnulý Randolph využíval Willových služeb v četných soudních sporech, které vedl. Ať už šlo o souseda, který zasahoval do jeho pozemku, nájemníka, který neplnil nájemní smlouvu, obchodníka, kterého podezříval z neférového jednání, nebo když mu hrozily jakési pomluvy... Randolph byl ve vedení sporů neúnavný.

Jako hlavě rodiny mu Will byl povinován úctou.

Muži, jenž zaplatil jeho vzdělání a právnickou průpravu, dlužil svou loajalitu, a jakožto zdroji neustálých soudních sporů, do kterých se mohl pustit, mu dlužil neustálou pozornost. Nedalo se popřít, že Randolph byl vždycky výstřední. Jeho jedinými životními vášněmi byly starožitnosti a koně. A právě koně byli příčinou jeho smrti i smrti jeho dědice, když se spolu srazili během závodu kočárů.

Will nikdy neočekával, že bude dědit. Randolph byl ještě dost mladý na to, aby se znovu oženil po bezdětném prvním manželství. A jeho předpokládaným dědicem byl jeho bratranec z prvního kolena, již ženatý, se dvěma dcerami a dostatkem času na zplození syna. Will byl pouze bratranec z druhého kolena, měli společného pradědečka.

„Myslím, že budete potřebovat knihovníka a někoho, kdo by vám poradil se starožitnostmi, a také tajemníka, pane,“ odvážil se Arnley navrhnout, když se dalších několik minut v depresivním tichu rozhlíželi kolem. „Okamžitě podám inzerát.“

„Udělejte to.“

„Mami!“ Katherine Jonesová vtrhla do salónu a mávala výtiskem *Timesů*. „Inzeruje, že hledá knihovníka a starožitníka.“

Její matka si upevnila malý sametový polštář ozdobený nádherným kouskem valencienské krajky, a vzhledla. „O kom to mluvíš?“ Zapíchla špendlík do právě opravovaného kousku textilie a odložila ji stranou. Její dovednosti s cennou starožitnou krajkou byly velmi žádané a představovaly výrazný doplněk jejich příjmů.

„Nový markýz z Ravenhamu, ta právnická bestie, co zničila tatínka. Podívej, to nemůže být nikdo jiný.“

Paní Jonesová vzala noviny a nahlas je přečetla. „*Potřebujeme zkušeného knihovníka a starožitníka se širokým spektrem znalostí, aby posoudili, katalogizovali a poradili ohledně uspořádání nebo likvidace velké sbírky svazků a artefaktů, které nedávno zdědil džentlmen. Žádosti s úplnými podrobnostmi a doporučeními zašlete na adresu Lovell and Foskett, Lincoln's Inn.* Jak víš, že je to lord Ravenham?“

„Jmenuje se William Lovell. To musí být jeho právníká kancelář. To je naše příležitost najít, co jeho bratranec ukradl, a také ho pohnat k odpovědnosti za pošpinění tátova jména. Mám v úmyslu se ucházet o obě pozice.“

Její matka upustila noviny. „Ale... drahá moje, on nikdy nezaměstná ženu. A jméno pozná. A kromě toho, jak mu můžeš poskytnout reference?“

„Přijme mě, až si uvědomí, že jsem nejvhodnější uchazečkou a že může ušetřit peníze, když zaměstná jednoho člověka místo dvou. A lady Eversholtová mi dá doporučení, stejně jako někteří z mých dalších klientů. Slečna Debenová, ta modrá punčocha, je například nadšená, jak jsem její knihovnu uspořádala. Můžu si vybrat jakékoli jméno a požádat, aby ho použili při psaní doporučení.“

Její matka slabě zasténala a zavřela oči. „Jsi stejně impulzivní jako tvůj otec a stejně tvrdohlavá. Nikdy se to nepovede, i když bych si moc přála, aby byl ten muž potrestán za to, co udělal.“

„Ach, to já taky,“ řekla Katherine zachmuřeně.

A chci zpět rubín Borgiù, dodala si tiše pro sebe.

Vzácný, jedinečný a nesmírně cenný, byl ukraden spolu s dobrým jménem jejího otce a tahle dvojité ztráta ho poslala předčasně do hrobu.

„Zbývá jeden uchazeč, můj pane.“ Giles Wilmott, Willův nový tajemník, zaváhal na prahu pracovny. „Poněkud... neobvyklý kandidát, který se uchází o obě pozice.“

Will letmo pohlédl na poslední složku na stole. „C. A. Jenson. Vynikající reference, musím říct. Slečna Debenová poslala příklad toho, jak je její knihovna organizována, a doporučení lady Eversholtové obsahuje kopii katalogu sbírky jejího zesnulého manžela z jeho Grand Tour s oceněním a doporučeními. Působivé. Musím říct, že ostatní uchazeči byli beznadějní.“

Dostavil se jeden knihovník, který byl tak záhadný, že i čerstvě penzionovaný pan Townsend vypadal ostrý jako břitva; další z nich jim chtěl vnutit svůj nový a velmi složitý systém katalogizace bez ohledu na to, co Will potřeboval; potom antikvář, který chtěl zjevně hlavně získat kořist pro sebe, a jeden, který se vyznal v sochařství, ale neznal téměř nic jiného.

„Uvedte ho dovnitř.“

Wilmott vypadal, jako by chtěl něco říct, pak se uklonil a odešel. O minutu později se dveře otevřely a vpustily dovnitř posledního uchazeče.

Will vstal. „Ale vy jste žena!“

„Ano, můj pane.“ Úhledná postava před ním se jen lehce uklonila. Tvářila se klidně, ale on měl silný dojem, že se baví.

„Nechci ženu...“ prohlásil a pak se odmlčel, když si uvědomil, co právě řekl.

Tentokrát si tím byl jistý. Smála se mu, i když se na hladkém oválu její tváře nepohnul jediný sval. Všechno to bylo vidět v těch oříškových očích.

„Sakra.“ Po chvíli se vzpamatoval. „Promiňte, prosím, posaďte se, slečno Jensonová. Zdá se, že

došlo k nějaké chybě. Hledám knihovníka a poradce pro starožitnosti. Ne hospodyni.“

„To je štěstí, protože já nemám žádné hospodyňské dovednosti, pane. Jsem si jistá, že z příkladů mé práce, jejíž doklady máte před sebou, vidíte, že moje schopnosti spočívají v něčem jiném,“ prohlásila klidně. „Mám dovednosti a znalosti, které potřebujete. Je to v rodině. Učil mě to můj otec. Mohu vám poskytnout další reference, pokud si to budete přát.“

Když mlčel, dodala: „Mám určitou představu o vašem problému. Zesnulý markýz se v kruzích, kde se pohybuji, stal nechvalně známým. Předpokládám, že je to tady zaplaveno jeho nákupy.“

„Ano,“ řekl Will stroze. Bylo zbytečné se snažit zatajit fakta. „Panuje tu naprostý chaos.“

Slečna Jensonová přikývla. „To jsem čekala. Tím, že mě zaměstnáte, ušetříte na platu. Potřebuji sto liber ročně, skromný apartmán, ubytování a stravu pro sebe, mou společnost a naši komornou.“

„Sto liber? Za to bych si mohl najmout dva komorníky, slečno Jensonová.“

„Pokud najdete dva komorníky, kteří dokážou to, co já, můj pane, pak vám doporučuji, abyste je neprodleně zaměstnal,“ řekla ta zdvořile provokující žena a složila si ruce do klína.

Will se nestal úspěšným advokátem tím, že by se nechal dlouho tahat za nohu. Opřel se o židli a prohlížel si ji přes stůl. Většina svědků by se začala neklidně vrtět. Ona na něj zírala s nestydatě sebejistým a klidným výrazem.

„Tohle je staromládenecká domácnost. A vám určité záleží na pověsti?“ Podle její řeči a střízlivého vkusu elegantního oblečení byla očividně dámou.

„Měla bych s sebou svou služebnou, úctyhodnou

ochranu před čímkoli, s čím bych se mohla setkat, od zamilovaných lokajů až po velké pavouky, a svou gardedámu, vdovu po duchovním a nanejvýš váženou. Předpokládám, že zaměstnáváte hospodyni a služebné?“

„Samozřejmě. Ale jsou to služebné. Byla byste zde v profesionální funkci, podobně jako můj tajemník. Očekával bych, že se mnou knihovnice bude večeret, jako to dělá můj tajemník.“

„Moje gardedáma, paní Downeová, je moje sestřenice. Zvládá dokonalé chování u šlechtického stolu nebo třeba i u toho arcibiskupova, když už o tom mluvíme, i když mám dojem, že toho asi nezvete.“ Když neodpověděl, dodala: „Předpokládám, že i londýnský městský dům přetéká různými předměty.“

„Kéž by *bylo* dost místa, aby mohlo cokoliv přetékat, slečno Jensonová,“ řekl zachmuřeně. „Můj zesnulý bratranec se sem uchýlil na stará kolena a kořist z jeho sbírek se zdá být soustředěna v tomto domě. Londýnský dům je relativně... normální. Pojďte, ukážu vám to tu a uvidíte, s čím byste se musela potýkat.“

To by ji mělo odradit.

Markýz ji s dokonalou zdvořilostí vyvedl ven. Byl si zřejmě dost jistý, že se Katherine na úkol před sebou podívá a s hrůzou uteče.

Pracovna byla relativně uklizená, s knihovnami na dvou stěnách obsahujícími svazky, které se zdály být často používanými referenčními knihami, a jen řada římských bust na krbové římse naznačovala posedlost zesnulého markýze. Chodbu sice zdobily sochy a obrazy, ale ne o moc více než v průměrném domě, kde se většinou opatrovaly suvenýry z několika tak zvaných velkých cest. Malá přijímací místnost, kde čekala, byla také relativně prostá.

Ale jakmile se dostali za tyto prostory, proplétali se místnostmi v přízemí, protože vstoupili do světa beden, soch vzájemně bojujících o místo, tajemných skříní s mnoha zásuvkami a obrazů naskládaných podél zdí.

Někde se tu musel skrývat rubín, ale nijak na sebe neupozorňoval, nevolal ji, jak si myslela, že to bude vnímat. Možná byla hloupě pověřivá a myslela si, že okamžitě vycítí něco, co její rodině přineslo tolik zármutku.

„Co je vaší prioritou, můj pane?“

„Knihovna,“ opáčil bez váhání. „Chci uspořádané knihy, kde bych si rychle našel, co potřebuju.“

Samozřejmě jako právník byl zvyklý na spousty známých právnických svazků a výsledek případu mohl záviset na tom, zda rychle najde ten správný. Informace a organizace pro něj byly prioritou.

„A jak to chcete uspořádat?“

„Logicky,“ řekl s povýšeným pohledem, který naznačoval, že by vážně nemusel snad říkat tak samozřejmé věci.

„Vaše představa logiky nemusí být nutně stejná jako ta moje, můj pane.“

„To je asi velká pravda,“ odsekl tónem, kterým ji chtěl zjevně vymezit její místo.

Katherine se zašklebila na široká ramena před sebou. Nesnesitelný člověk. Ale to už věděla. Je to bezohledný tyran, připravený rozdrtit protivníka jen proto, že mu to jeho pán a vládce nařídil.

Ale musela uznat, že je to pohledný tyran. Zírat na něj nepředstavovalo pro oči žádný problém. Vysoký, tmavovlasý a soudě podle plochého břicha a úzkých boků, muž, který se udržoval v kondici a netrávil čas shrbený nad právníckými knihami, ani nehltal ohromné večeře v restauracích u soudního dvora.

Markýz otevřel dveře a otočil se, aby ji uvedl dovnitř. Odvrátila pohled od pronikavých tmavě modrých očí. Kdyby se na ni příliš pozorně zadíval, rozpoznal by v jejích očích značnou nelibost.

„Můj bože, to je ale krásná místnost.“ Nepotřebovala žádnou výmluvu, aby se od něj vzdálila; knihovna si zasloužila obdiv. Vlastně zasloužila by si ho, kdyby nebyla v takovém nepořádku. Musela se okamžitě ujmout vedení a prokázat svou kompetenci hned teď, než se rozhodne ukázat jí dveře.

„Můj plán je uspořádat všechny svazky podle témat a autorů a katalogizovat je podle obou. Pak se můžete rozhodnout, které si chcete ponechat a kterých se chcete zbavit. Uklidím a nechám provést základní opravy za pochodu. Také udělám odhad ceny. Budu potřebovat služebné na úklid, lokaje na přemísťování věcí, žebříky a přenosné stolky na třídění.“

Katherine poznala, že se mu trefila do noty. Přesně tohle si přál, i když to nevyjádřil slovy, a byl to muž, který z profesního hlediska dokázal v okamžiku změnit svou taktiku, jakmile se věci změnily.

„Ano,“ řekl. „Dobře. Vezmu vás na měsíční zkoušku a splním vaše podmínky.“

„Děkuji vám, pane. A co londýnský dům a další obydlí?“

„Jedno po druhém. Musím pobývat tady, abych vyřídil některé obchodní záležitosti.“ Na okamžik si pomyslela, že vypadá unaveně, ale pak se ponuře usmál. „Nejen knihovna potřebuje pozornost. Kdy můžete začít?“

„Dnes odpoledne, pane. Paní Downeová, moje služebná Jeannie a moje zavazadla jsou venku v kočáře.“

Zvedl jedno obočí s takovou lehkostí a rychlostí,

že ho chtěla kopnout a smazat tu očividnou aroganci z jeho obličeje. „To jste si byla sama sebou opravdu velmi jistá, slečno Jensonová.“

„Neodcestovala bych z Londýna bez své gardedámy a služebné. Kdybyste mě nezaměstnal, pak bych ztratila jen čas strávený balením věcí. Pokud nás vaše hospodyně může uvést do našich pokojů a poskytnout nám něco k obědu, začnu pracovat dnes odpoledne.“

Lord Ravenham se na ni dlouho díval. „Jste tak sebevědomá nebo arogantní? No však uvidíme. Pojďte se mnou, slečno Jensonová.“

Katherine šla za ním a ani se nesnažila napodobit jeho dlouhý krok. Skryla úsměv, protože když si uvědomil, že ji ztratil, vrátil se bludištěm chodeb s pevně sevřenými ústy. Jeho milosti možná chvíli potrvá, než zjistí, že ona nebude tančit, jak bude pískat, ale měla by se ujistit, že ji považuje za nepostradatelnou, než ho příliš rozzuří.

Když dorazili do chodby, čekali na ně dva muži, z nichž jednoho už potkala.

„Slečna Jensonová, tohle je pan Wilmott, můj tajemník, a tohle Arnley, můj správce. Arnley, slečna Jensonová, její společnice a služebná potřebují ubytování. Apartmá se dvěma ložnicemi, šatnou s postelí pro služebnou a přilehlým obývacím pokojem by mělo stačit, pokud něco takového v tomto domě dokážete najít. Budou také potřebovat oběd, pokud byste byl tak laskav a informoval kuchařku a paní Goodmanovou. Což je moje hospodyně,“ dodal stranou ke Katherine.

„Slečna Jensonová začne dnes odpoledne pracovat v knihovně. Jsem si jistý, že nebude mít problém sdělit vám oběma své požadavky.“ S tím se vydal směrem k pracovně, kde s ní prve hovořil.

Katherine se nevýrazně usmála na tázavý pohled tajemníka. „Pane Wilmotte.“

„Slečno Jensonová, pokud byste mě mohla následovat, představím vám paní Goodmanovou.“

„Děkuji. Možná by někdo mohl přivést mou společnici a služebnou a přinést naše zavazadla z kočáru?“

„Samozřejmě.“ Pan Arnley se uklonil a spěšně odešel.

Pan Wilmott zaváhal a pak řekl: „Jsem si jistý, že si na chování jeho milosti velmi brzy zvyknete. Je zvyklý navigovat loď v přesném kurzu, jak se říká v námořnictvu, a míra nepořádku, kterou tu našel, neodpovídá jeho povaze.“

„Prosím, nedělejte si o mě starosti, pane Wilmotte. Jsem stejně zvyklá na vytváření pořádku, jako je lord Ravenham zvyklý řídit loď.“

A jsem stejně tvrdohlavá jako on, dodala si potichu v duchu, když jí sekretář ukazoval cestu.

O hodinu později, po velmi příjemném obědě, stála se svou sestřenicí, Elspeth Downeovou, a služebnou Jeannie a prohlížela si apartmá, které jim bylo přiděleno.

„Pochybuji, že to tu někdo v uplynulých deseti letech vymaloval,“ řekla Elspeth a prohlížela si matně karmínové závěsy.

„Je tu ale čisto,“ řekla Jeannie a přejela prstem po desce stolu v obývacím pokoji. „A dobře vyvětráno.“

„Dokážu si představit, že hospodyně byla ráda, že vůbec našla nějaké pokoje, které by *mohla* uklidit,“ řekla Elspeth kousavě. „Musí to být jako žít ve velmi špatně zorganizovaném muzeu. Nebyly to dokonce rakve, které jsem viděla na podestě v prvním patře?“

„Sarkofágy,“ opravila ji Katherine, odhrnula závěsy a otevřela okno. „Starověké egyptské.“

Nezmínila se o možnosti, že by mohly obsahovat mumifikované ostatky, jinak by se lordu Ravenhamovi dostalo od děkanovy vdovy dlouhé přednášky o nevhodnosti jejich nepohřbení.

Jeannie šla pomáhat služebným, které stlaly postele, a Elspeth se mezitím usadila v jednom z křesel.

„Docela pohodlné,“ připustila. „Máš v úmyslu znepříjemnit lordu Ravenhamovi svůj pobyt zde co nejvíce?“

Elspeth věděla, že markýz byl nějakým způsobem zodpovědný za hanbu otce Katherine, ale po několika symbolických připomínkách ctnosti odpuštění připustila, že by markýz měl být donucen uznat chybu svého jednání. Jenže Katherine a její matka s ní nikdy nedokázaly promluvit o tom, co se za skandálem skrývá. Dříve či později, řekla si Katherine, budu muset Elspeth celý příběh povyprávět a vysvětlit jí, proč jsem jí vděčná, že mi dělá gardedámu.

„To jistě ne,“ řekla Katherine a sledovala, jak se před oknem parkem řítí na šedákovi postava v černém. „Mám v úmyslu být milá, nepostradatelná a uklidnit Ravenhama do té míry, až mě bude považovat za pouhou neškodnou součást domácnosti.“

Dokud se mi nepodaří ho donutit, aby mi splatil, co je dlužen.

DRUHÁ KAPITOLA

Kateřina stála uprostřed knihovny a dirigovala sluhy, kteří stavěli tři provizorní stoly co nejbliže k sobě, jak jen byli schopni najít volný prostor. Další postavil pojízdné schůdky k prvním policím a podával knihy jinému muži, který je přenášel ke stolu, kde si Kateřina rozložila sešity, malé archy papíru, tužky, pero a inkoust, měkké štětce a hromadu barevných útržků. Přišla služebná a udělala pukrle. „Potřebuji čisté utěrky na utírání prachu, prosím,“ požádala ji Katherine.

„Ano, slečno. Mám vzkaz od paní Goodmanové. Říkala, že jeho lordstvo vás žádá, abyste se k němu s paní Downeovou připojily na večeři. V osm hodin, slečno.“

„Samozřejmě. Poděkujte, prosím, paní Goodmanové a řekněte to paní Downeové, až mi najdete ty utěrky.“

Katherine se posadila na jeden konec provizorního stolu a otevřela pouzdro svých malých cestovních hodin a nastavila je na odbíjení. Dokázala se do práce tak zabrat, že pak zapomínala na čas. A měla v úmyslu se včas posadit k večeři a vypadat jako dokonalá a naprosto neškodná knihovnice.

Už měla připravené štítky: náboženství, filozofie,

přírodní vědy, dějiny a tak dále. Podala je jednomu z mužů, kteří skončili s rozestavováním dalších provizorních stolů. „Prosím, rozložte je podél přední hrany stolů v pořadí, v jakém jsou teď. Pak dokončete vyklizení prvních polic, aby je služebné mohly vytrít.“

Sáhla po nejbližší knize, oprášila ji a otevřela. První exemplář z několika tisíc. Nebýt pomýšlení na to, proč tu vlastně je a čeho chce dosáhnout, užívala by si to.

V půl osmé vstoupila Katherine s Elspeth do salónu. Měla na sobě šaty z tmavě modrého hedvábí zdobené krajkovým volánem u krku a rukávů. Kaštanově hnědé vlasy měla vyčesané a jedinými ozdobami byly náušnice s kamejí, přívěsek rovněž s kamejí a náramek z krouceného zlata. Krajka však byla starožitná, kameje římské a šaty by každému, kdo se v takových věcech vyzná, řekly, že jednoduchost pramení z volby nositelky, nikoliv z chudoby.

Elspeth měla na sobě černé šaty s černými a stříbrnými šperky a malý krajkový čepeček na tmavě blond vlasech. „Zdá se, že jsme první, kdo přišel,“ poznamenala, když vešly.

„Kdo jste?“ Dáma vstala z křesla otočeného k nim zády a prohlížela si je přimhouřenýma očima.

Katherine zaslechla vedle sebe ostré zasyčení vzduchu nadechovaného do plic, ale pokračovala do místnosti a opravovala si svůj první dojem.

Možná to nebude tak docela dáma...

„Slečna Jensonová, knihovnice lorda Ravenhama a moje společnice, paní Downeová. S kým máme to potěšení mluvit?“

Bylo zcela jasné, že pokud se o nějaké potěšení

jedná, pak je zcela jednostranné. „Jsem paní de Frayneová. Jsem tu jako host.“ Se zašustěním drahé látky se opět usadila do křesla.

Katherine se podívala na Elspeth a zvedla obočí. Pokud se moc nemýlila, ocitly se obě ve společnosti milenky jeho lordstva. Elspeth našpulila rty, ale Katherine vplula do místnosti a posadila se na pohovku v pravém úhlu k paní de Frayneové.

Uhlově černé vlasy, jemné hnědé oči, tmavé obočí a řasy a postava, která by se dala nejlépe popsat jako štědře obdařená, to vše bylo zdůrazněno sytě červeným saténem a diamanty. Docela prvotřídními diamanty, usoudila Katherine. Třpytily se jí ve vlasech, v uších, na krku a na hrudi.

Velmi nákladná milenka, opravila svůj úsudek Katherine.

„Ale vy jste žena.“

„Ano, o tom vím. To je dnes už podruhé, co mě na to někdo upozornil,“ řekla Katherine.

„Jste zaměstnankyně.“

„Všichni si musíme nějak vydělávat na živobytí, že?“

Na tvářích paní de Frayneové se objevily dvě rudé skvrny. Prudce se otočila, což rozzlobeným zašustěním komentovaly záhyby jejích šatů. Na okamžik se zdálo, že z křesla vyskočí.

Katherine se vzchopila, ale vzápětí se uvolnila, když se otevřely dveře a vstoupil lord Ravenham se svým tajemníkem. Spolu s Elspeth vstaly a uklonily se. „Dobrý večer, můj pane. Dobrý večer, pane Wilmotte.“

„Dobrý večer.“ Markýz se posadil naproti paní de Frayneové a pan Wilmott vedle Elspeth. „Vidím, že jste se už seznámily s paní de Frayneovou.“

„Ano, zrovna teď,“ řekla Katherine s úsměvem. „ale na seznamování zatím nebylo moc času.“

„Pochybuji, že máte mnoho společného,“ řekl lord Ravenham.

„Já taky, přesto jsou taková setkání kořením života, nemyslíte? Setkání s neznámým a exotickým?“

Satén znovu rozzlobeně zašustil, když se paní de Frayneová otočila ramenem ke Katherine a chraplavě řekla: „V mém apartmá je průvan, pane.“

„Ten je pravděpodobně ve všech, Delphine,“ řekl. „Na výběr moc pokojů nemáš, pokud se o ně nechceš dělit s egyptskou mumií nebo hromadou beden.“

„Nachladím se. Měla bych se vrátit do Londýna,“ řekla rozmrzele. „Ale nemám kam jít. Musíš mi najít dům, Williame, nebo mi tady zrekonstruovat apartmá.“ Pohlédla na něj zpod sklopených řas. „Nebo se můžu vrátit a najít si něco sama.“

„Jak si přeješ,“ řekl lhostejně. „Gilesi, poznamej si, aby tesař z tady z panství zjistil, co se dá dělat s průvanem.“

„Ano, pane.“

No, jeho lordstvo rozhodně není po uši zamilované, pomyslela si Katherine. Stýká se s nesmírně náročnou ženou a má dost rozumu na to, aby ji nepustil do Londýna, protože by utrácela jeho peníze. Musí být velmi náročná a únavná, ale nejspíš mu to vynahrazuje jinak.

Elsbeth se bavila s Gilesem Wilmottem. Paní de Frayneová vrhala plamenné pohledy na lorda Ravenhama, ale on se tvářil jako muž, který by si velmi přál být ve svém londýnském klubu.

„S knihovnou jsme začali dobře, můj pane,“ řekla Katherine a nedokázala si vzpomenout na jediné téma zdvořilého rozhovoru, které by mohlo zaujmout

ženu typu paní Frayneové, a tak se místo toho obrátila k němu.

„Oslovujte mě Lovelli,“ řekl náhle. „Je to moje příjmení. To neustálé lordování dělá každou konverzaci dvakrát delší, než je zapotřebí.“

„Ale to je pro zaměstnance velmi familiární,“ poznamenala paní de Frayneová.

„Ano, bylo by,“ souhlasila Katherine, „ale já jsem profesionálka. Jako lékařka. Nebo právnička. Není to tak, můj pane? Tedy Lovelle, měla bych říct.“

Podíval se na ni a zjevně se snažil rozhodnout, jestli to myslela jako narážku na jeho vlastní profesní postavení předtím, než zdědil panství. Setkala se s jeho pohledem a pomyslela si, že barva jeho očí by se k jejím šatům velmi dobře hodila. Snažila se, aby se na její tváři neprojevovalo mrazení, které v ní vyvolával.

Byl to velmi pohledný muž, štíhlé postavy a, to ji nejvíce přitahovalo, pronikavé intelligence. Skutečnost, že ho považovala za člověka bezohledně postrádajícího svědomí, z nějakého důvodu nezastavila to malé vnitřní chvění z uvědomění, že je to muž a ona žena.

„Přesně tak, slečno Jensonová,“ řekl právě ve chvíli, kdy vešel komorník. „Podává se večere, pane.“

Lord Ravenham nabídl paní de Frayneové rámě a po chvilce váhání si Giles Wilmott vzpomněl, že by měl doprovodit spíše vdanou než svobodnou dámu, a doprovodil do jídelny Elspeth. Katherine šla za nimi a snažila se co nejvíce působit decentně. Bylo to trochu napínavé.

Dva muži a tři ženy u stolu je nevyvážená konstelace. Stůl by se dal rozšířit na alespoň dvacet míst, jak Katherine tušila, ale všechny přebytké desky byly odstraněny a nyní byl dostatečně malý na to,

aby se u něj dalo konverzovat. Lord Ravenham seděl v čele, Elspeth po jeho pravici a Katherine po levici. Paní de Frayneová seděla naproti a pan Wilmott se posadil mezi ní a Elspeth.

Lovell se, velmi správně, bavil se svou partnerkou napravo. Delphine de Frayneová zjevně necítila žádnou povinnost s nikým konverzovat a sekretáře přímo ignorovala. Luskla prsty na lokaje, který se blížil s vínem, pak se posadila a kroutila stopkou sklenice mezi prsty a často upíjela.

Katherine si pomyslela, že jméno Delphine de Frayneová nebude asi její pravé. Je to herečka, nebo snad zpěvačka? Spíš asi herečka vzhledem k jejímu talentu pro dramatické situace.

Usmála se na Gilese Wilmotta. „Když uprostřed stolu nic není, můžeme si přes něj jistě povídat,“ řekla. „Byl jste tu už za zesnulého markýze?“

„Pracoval jsem v kancelářích Lovella a Fosketta.“ Nervózně se podíval směrem k paní de Frayneové, která ignorovala jak jeho, tak jejich porušení etikety. „Zjistil jsem, že mi zákony úplně nevyhovují, a tak jsem se rozhodl ucházet se o místo osobního sekretáře a tajemníka, když jeho lordstvo zdědilo panství.“

„Musí to být velmi zajímavé, pomáhat s nápravou po poněkud chaotickém období. Mám podezření, že zesnulý markýz se o svůj majetek příliš nezajímal.“

„Zdá se, že to rozhodně nebyl jeho hlavní zájem. Naštěstí se zdá, že trávil veškerý svůj čas zde a ostatní majetky jsou v rukou schopných správců, takže všude to není tak zlé, jak by se mohlo zdát.“

To byla zajímavá a užitečná informace. Bylo tedy nepravděpodobné, že by rubín mohl být kdekoli jinde než v tomto domě, ještě možná v tom londýnském, ale jinde asi ne.

Delphine de Frayneová drobila rohlík, ignorovala polévku a už pila druhou sklenici vína. Lovell se zdál být hluboce zabraný do rozhovoru s Elspeth o pozici jejího zesnulého manžela jako děkana westchester-ské katedrály, a tak Katherine riskla další pátrání.

„Doufám, že se od vás neočekává, že se budete nořit do všech těch beden, pane Wilmotte.“

„Naštěstí ne. Je toho víc než dost, co se musí udělat, aby se v papírech nastolil pořádek. Jsem si jistý, že zesnulý markýz měl nějakou metodu, ale kdybychom jen dokázali zjistit, jakou,“ řekl a lítostivě se usmál. „Momentálně mi uniká.“

Katherine uhodla, že je to mladší syn z dobré rodiny, od kterého se očekává, že si ve světě najde vlastní cestu, na rozdíl od dědice, kterému připadne veškerý majetek. Právo by pro něj bylo považováno za velmi vhodné, ale místo tajemníka šlechtice bylo také vyhledávanou pozicí, která by možná mohla vést k politické kariéře, kdyby měl za sebou vliv svého zaměstnavatele.

Ztichli, když byly odneseny talíře s polévkou a servírováno hlavní jídlo. Wilmott se otočil k Elspeth a Katherine k markýzovi.

„Udělala jste nějaký pokrok, slečno Jensonová?“

„Začala jsem, ale těžko bych to nazvala pokrokem. Váš bratranec asi nebyl velkým čtenářem, což znamená, že většina svazků je v dobrém stavu, i když velmi zaprášená. Procházím celou knihovnu, ale pokud byste raději, abych se nejdříve věnovala tomu, že bych vybrala všechny knihy na jedno téma, můžu to udělat.“

Nebyl by to nejlogičtější postup, ale chtěla ho svou prací potěšit natolik, aby neměl žádné výčitky, že ji zaměstnává.

„Ne, pokračujte, jak jste začala, slečno Jensonová. Chci mít co nejdříve použitelnou knihovnu. Vlastně...“

„Williame, co budeme dělat zítra?“

„Můžeš si dělat, co chceš, Delphine. Wilmott, slečna Jensonová a já budeme všichni nesmírně zaneprázdněni.“

„Ale já se nudím.“

„Varoval jsem tě, jak nudné to tu bude. Sama vidíš, že dům není v dobrém stavu, aby se tu hosté bavili. Mohla bys jet na koni nebo kočárem na projížďku. Jeden z čeledínů tě může doprovodit. Jdi na procházku nebo ať tě kočí odveze do St Albans.“ Otočil se k Elspeth. „Prosím, neváhejte a klidně si vyjedte kočárem nebo se nechte odvézt, paní Downeová. Nebo se jen projděte po panství, jak chcete.“

„Děkuji vám, pane...“

„St Albans je nepochybně nesnesitelně provinční.“ Paní de Frayneová odstrčila talíř, jídla se téměř nedotkla.

„Takový už venkov je, Delphine,“ řekl Lovell tak ostře, že se Katherine málem zakuckala, jak se snažila potlačit smích.

„Možná bych si jednou do St Albans zajela, kdybych si mohla půjčit lehký kočár. Myslím, že je to zajímavé a poněkud starobylé město,“ řekla Elspeth. „Mohla bych vás tam vzít, paní de Frayneová, kdybyste chtěla na výlet.“

„V kočárku? Jako nějaká farmářka? To rozhodně ne.“

Katherine se spěšně zeptala na sousední města a vesnice a na to, zda jsou v okolí nějaké zajímavé památky.

To zaměstnalo všechny tři, bavili se tím až do

příchodu dezertu, kdy se ukázalo, že kromě diamantů si markýzova milenka velmi pochutnává na sladkém. Katherine přemýšlela, jestli jí šlehačkový dezert a bonbóny zlepší náladu.

Jediný pohled jí prozradil, že je to vysoce nepravděpodobné, a když byl stůl uklizen, podívaly se s Elspeth na sebe a Katherine řekla: „Omluvte nás, Lovelle, myslím, že musíme jít spát. Byl to dlouhý den.“

Zároveň s Wilmottem obě vstaly a lehce se uklonily, když odcházely. Paní de Frayneová na jejich přání dobré noci nijak nereagovala.

„To byla velmi nepříjemná večeře,“ poznamenala Elspeth tiše, když stoupaly po schodech. „To je ale děsivá ženská. Musí to být jako chovat v domě leoparda se zlou povahou.“

„Nepochybně se mu za to dostává kompenzace,“ řekla Katherine a vysloužila si káravý pohled. „Možná si Lovell užívá nebezpečí. Zajímalo by mě, jak dlouho si ji už vydrží.“

„A jak dlouho mu to ještě vydrží,“ řekla Elspeth, když za nimi zavřela dveře jejich obývacího pokoje.

„Na co ji vlastně potřebujete, takového nudného vrabčáka?“

Will za sebou zavřel dveře své ložnice a povzdechl si. Tohle teď opravdu nepotřebuje.

Delphine mu poskytla několik měsíců velmi příjemné zábavy, ale začal mít pocit, že navzdory jejímu nadšenému zapojení se do postelových sportů její truchování a záchvaty vzteku převažují nad potěšením.

Jako právník se bránil tomu, aby ji najal jako svou milenkou v jejím vlastním příbytku, a už byl na pokraji toho, že se s ní štědrým darem rozloučí, když dostal zpráva o smrti svého bratrance.

„Slečna Jensonová je knihovnice a antikvářka, Delphine. Jeden pohled na stav tohoto domu by ti mohl napovědět, k čemu ji potřebuji.“ Odepnul safír ze svého nákrčníku a začal odvíjet z krku proužek škrobeného mušelínu.

Delphine ležela na konci jeho postele, bradu v dlaních, bosé nohy v pantoflích ve vzduchu. „Proč mi nekoupíš dům ve městě?“ řekla a vrátila se ke své obvyklé stížnosti.

„Protože jsem tady a budu tu i v dohledné budoucnosti.“

A protože nechápu, proč bych ti měl platit za to, abys používala mé peníze nebo můj dům k zábavě s jinými milenci.

Nedělal si o Delphine žádné iluze.

Sundal si kabát a přehodil ho přes opěradlo židle. Jeho komorník věděl, že by se neměl objevovat, když je paní de Frayneová nahoře.

Byla mrzutá, rozčilovala ho, ale navzdory tomu zatraceně provokativní, zvláště pro muže, který přesně věděl, kde leží její talent.

„Jistě nežárlíš na knihovnici, starou pannu, která má za společnici vdovu po duchovním?“ zeptal se, když se vymotal ze záhybů košile, kterou si stahoval přes hlavu.

„Je trochu hezká, co?“ řekla Delphine s našpuřeným výrazem.

„Hezká? To si nemyslím.“ Will byl unavený a rozrušený, ale věděl, jak na to zapomenout a jak zastavit Delphinino trucování. „A zrovna teď máme oba na sobě až příliš mnoho oblečení, drahoušku.“